

चाळीसाव्या वचनाचा लपलेला इतिहास - क्रमांक तीन

रविवारचा कायदा आणि भविष्यवाणीतील प्रवास: पॉट्रियट ॲक्टपासून अंतिम परीक्षेपर्यंत

Jeff Pippenger

2024-09-22

“देवाच्या व्यवस्थेचे उल्लंघन करून पोपसत्तेच्या संस्थेला अंमलात आणणाऱ्या हुकुमाद्वारे, आपले राष्ट्र स्वतःला पूर्णपणे नीतीपासून विलग करील. जेव्हा प्रोटेस्टंट धर्म खाईच्या पलीकडे आपला हात पुढे करून रोमन सत्तेचा हात धरील, जेव्हा ती दरीच्या पलीकडे झुकून अध्यात्मवादाशी हस्तांदोलन करील, जेव्हा या त्रिविध संघटनेच्या प्रभावाखाली आपला देश प्रोटेस्टंट आणि प्रजासत्ताक शासन म्हणून आपल्या राज्यघटनेतील प्रत्येक तत्त्वाचा त्याग करील आणि पोपसत्तेच्या असत्य व भ्रम यांच्या प्रसारासाठी तरतूद करील, तेव्हा आपण जाणू शकतो की सैतानाच्या अद्भुत कार्याचा काळ आला आहे आणि अंत समीप आहे.”

“जसे रोमन सैन्यांच्या जवळ येण्याने शिष्यांना यरुशलमेच्या निकटवर्ती विनाशाचे चिन्ह मिळाले, तसेच हा धर्मत्याग आपल्यासाठीही असे चिन्ह ठरू शकतो की देवाच्या सहनशीलतेची मर्यादा गाठली गेली आहे, आपल्या राष्ट्राच्या अधर्माचे माप पूर्ण भरले आहे, आणि दयेचा देवदूत उड्डाण घेण्याच्या बेतात आहे, पुन्हा कधीही न परतण्यासाठी. तेव्हा देवाचे लोक त्या क्लेश व संकटाच्या प्रसंगांत लोटले जातील, ज्यांचे वर्णन संदेष्ट्यांनी याकोबाच्या संकटाचा काळ असे केले आहे. विश्वासू, छळ सहन करणाऱ्यांच्या आर्त हाका स्वर्गाकडे चढतात. आणि जसे हाबेलाचे रक्त भूमीतून आक्रोश करीत होते, तसेच हुतात्म्यांच्या कबरींतून, समुद्रातील थडग्यांतून, पर्वतांच्या गुहांतून, मठांच्या तळघरांतून देवाकडेही आक्रोश करणारे स्वर उठत आहेत: ‘हे प्रभु, पवित्र व सत्यस्वरूपा, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर तू आमच्या रक्ताचा न्याय करून त्याचा सूड केव्हा घेणार नाहीस?’”

“परमेश्वर आपले कार्य करीत आहे. सर्व स्वर्ग चेतलेला आहे. संपूर्ण पृथ्वीचा न्यायाधीश लवकरच उठून उभा राहील आणि आपल्या अपमानित अधिकाराचे समर्थन करील. जे देवाच्या आज्ञा पाळतात, जे त्याच्या नियमशास्त्राचा आदर करतात, आणि जे पशूची किंवा त्याच्या प्रतिमेची खूण स्वीकारण्यास नकार देतात, अशा मनुष्यांवर सुटकेची खूण ठेवली जाईल.”

“शेवटच्या दिवसांत जे काही घडणार आहे ते देवाने प्रकट केले आहे, जेणेकरून त्याचे लोक विरोध व क्रोधाच्या प्रचंड वादळाविरुद्ध उभे राहण्यास सिद्ध होतील. ज्यांना त्यांच्या पुढील घटनांचा इशारा देण्यात आला आहे, त्यांनी येऊ घातलेल्या वादळाची शांतपणे वाट पाहत बसू नये आणि संकटाच्या दिवशी प्रभु आपल्या विश्वासू लोकांना आश्रय देईल असे समजून स्वतःचे समाधान करून घेऊ नये. आपण आपल्या प्रभुची वाट पाहणाऱ्या मनुष्यांप्रमाणे असले पाहिजे, निष्क्रिय अपेक्षित नव्हे, तर अढळ विश्वासाने प्रामाणिक कार्यात तत्पर असले पाहिजे. आता मनाला क्षुल्लक महत्त्वाच्या गोष्टींत गुंतू देण्याची ही वेळ नाही. लोक झोपेत असताना, सैतान सक्रियपणे अशी व्यवस्था करीत आहे की प्रभूच्या लोकांना दया किंवा न्याय मिळू नये. रविवारची चळवळ आता अंधारात आपला मार्ग काढीत आहे. पुढारी खरा मुद्दा लपवीत आहेत, आणि या चळवळीत सहभागी होणाऱ्यांपैकी अनेकांनाच या गुप्त प्रवाहाची दिशा कुठे जात आहे हे दिसत नाही. तिची विधाने सौम्य व वरकरणी ख्रिस्ती वाटतात; परंतु जेव्हा ती बोलेल तेव्हा ती अजगराचा आत्मा प्रकट करील. येऊ घातलेला धोका टाळण्यासाठी आपल्या सामर्थ्याप्रमाणे सर्व काही करणे हे आपले कर्तव्य आहे. लोकांसमोर स्वतःला योग्य प्रकारे सादर करून आपण पूर्वग्रह दूर करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. आपल्या समोर असलेला खरा वादग्रस्त प्रश्न आपण त्यांच्या पुढे मांडला पाहिजे, आणि अशा रीतीने अंतःकरणाच्या स्वातंत्र्यावर निर्बंध घालणाऱ्या उपायांविरुद्ध सर्वांत परिणामकारक निषेध नोंदविला पाहिजे. आपण पवित्र शास्त्रांचा शोध घेतला पाहिजे आणि आपल्या विश्वासाचे कारण सांगण्यास समर्थ असले पाहिजे. संदेष्टा म्हणतो: ‘दुष्ट दुष्टपणाच करीत राहतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; परंतु ज्ञानी समजतील.’” टेस्टिमोनीज, खंड ५, ४५१, ४५२.

जेव्हा “रविवार चळवळ” “बोलेल तेव्हा ती अजगराचा आत्मा प्रकट करील.” त्या चार परिच्छेदांत हे ओळखून दिले आहे की रविवारच्या कायद्याच्या वेळी संयुक्त संस्थाने “स्वतःला पूर्णपणे नीतिमत्तेपासून विच्छिन्न करील.” रविवारच्या कायद्याच्या वेळी “सैतानाच्या अद्भुत कार्यप्रवृत्तीची वेळ आली आहे.” रविवारच्या कायद्याच्या वेळी त्रिविध संघटना पूर्ण होते. रविवारच्या कायद्याच्या वेळी संयुक्त संस्थाने “प्रोटेस्टंट प्रजासत्ताक शासन म्हणून आपल्या राज्यघटनेतील प्रत्येक तत्त्वाचा त्याग करते”, आणि ते “पोपशाहीच्या असत्य व भ्रम यांच्या प्रसारासाठीही तरतूद करतात.” तो रविवारचा कायदा “आपल्यासाठी असे चिन्ह आहे की देवाच्या सहनशीलतेची मर्यादा गाठली गेली आहे, आपल्या राष्ट्राच्या अधर्माचे मोजमाप पूर्ण झाले आहे, आणि दयेचा देवदूत आपली उड्डाणयात्रा करणार आहे, पुन्हा कधीही परत न येण्यासाठी.” त्या चिन्हाचे प्रतिरूप येशूने दिलेल्या त्या इशान्यात होते, ज्यामध्ये दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेल्या उजाड करणाऱ्या घृणास्पद गोष्टीची ओळख करून दिली होती. तेथेच पाचव्या शिक्क्यातील शहीदांनी केलेली ही प्रार्थना, “हे प्रभु, पवित्र आणि सत्य, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर आमच्या रक्ताचा न्याय व सूड तू किती काळ करीत नाहीस?” पूर्ण होते. तसेच त्याच मार्गचिन्हावर मूर्ख व शहाण्या कुमारिका आपापले स्वभाव प्रकट करतात.

रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, संयुक्त संस्थाने “आपल्या राज्यघटनेच्या प्रत्येक तत्त्वाचा त्याग करते.” हे कार्य पूर्ण होण्याचा जो कालखंड आहे, तो 2001 मध्ये पॅट्रियट ॲक्टपासून सुरू झाला. 2001 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा काळ हा राज्यघटनेचा क्रमशः त्याग करण्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतो. हे क्रमशः कार्य त्या भविष्यवाणीच्या रेषेशी अनुरूप आहे, जिथे पशूच्या प्रतिमेची रचना पूर्ण केली जाते. पशूच्या प्रतिमेची रेषा थोडी अधिक गुंतागुंतीची वाटू शकते, परंतु ती गुंतागुंत समजून घेण्यासारखी आहे. पशूच्या प्रतिमेची रेषा गुंतागुंतीची करणारी गोष्ट अशी की ती दोन रेषांचे प्रतिनिधित्व करते.

पृथ्वीवरील पशूसाठी त्या दोन रेषा रिपब्लिकनिझम आणि प्रोटेस्टंटिझम यांच्या शिंगांचे प्रतीक आहेत. ती दोन शिंगे एकत्र येऊन चर्च-राज्य संबंधात परिवर्तित होतात आणि अशा रीतीने पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीची पूर्तता करतात. म्हणून पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीची रेषा ही एका रेषेत अंतर्भूत अशा दोन रेषांनी युक्त आहे; कारण रिपब्लिकन आणि प्रोटेस्टंट ही शिंगे इतिहासभर एकमेकांच्या समांतर धावतात, परंतु त्यांच्या स्वतंत्र रेषांनाही वहन करण्यासाठी स्वतःची भविष्यसूचक साक्ष आहे. दोन समांतर विषय असलेली एक भविष्यसूचक रेषा ही, संविधानाशी संबंधित बोलण्याचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या राजकीय कृतींची मार्गचिन्हे केवळ नोंदविण्यापेक्षा अधिक गुंतागुंतीची आहे.

रिपब्लिकन आणि प्रोटेस्टंट या शिंगांच्या दोन रेषा भविष्यसूचक वस्तुस्थितीमुळे आणखी गुंतागुंतीच्या ठरतात की, रिपब्लिकन शिंगामध्ये गुलामगिरीसमर्थक डेमॉक्रॅट्स आणि गुलामगिरीविरोधी रिपब्लिकन्स यांच्यातील संघर्षाचा इतिहास अंतर्भूत आहे; आणि पुढे असेही की, प्रोटेस्टंट शिंगाच्या इतिहासामध्ये शहाण्या व मूर्ख कुमारिका यांचा पाठपुरावा करणारी सततची कसोटीची प्रक्रिया प्रोटेस्टंट शिंगाच्या अंतर्गत चालू असते. तरीही, या सत्यांमध्ये स्थिर होणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे.

पृथ्वीपशूच्या दोन शिंगांनी दर्शविलेल्या रेषेमध्ये ख्रिस्ताचे चरित्र किंवा सैतानाचे चरित्र घडविण्याचे समांतर उदाहरण अंतर्भूत आहे; आणि याचा अर्थ ख्रिस्ताची प्रतिमा किंवा पशूची प्रतिमा घडविणे असा होतो, कारण या संदर्भात “पशू” हा सृष्टिकर्त्याच्या विरोधात एक निर्माण केलेला जीव दर्शवितो. या गुणधर्माची घडण सर्व मनुष्यांमध्ये अंतर्गत रीतीने पूर्ण होते, कारण कृपाकाल समाप्त झाल्यावर केवळ दोनच वर्ग उरतात. आणि ही घडण बाह्य रीतीनेही पोपसत्ते व संयुक्त राष्ट्रसंघ यांच्यातील संधिद्वारे पूर्ण केली जाते.

म्हणून, पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीसाठीची परीक्षेची वेळ २००१ मध्ये सुरू झाली, आणि ती संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याने समाप्त होते. त्या कालखंडात पृथ्वीवरील पशूच्या दोन शिंगांचा भविष्यवाणीतील इतिहास त्यांच्या संबंधित शिंगांमध्ये, मग तो धार्मिक असो वा राजकीय, अंतर्गत आणि बाह्य वाद दर्शवितो; तसेच त्या दोन शिंगांमधील परस्पर संघर्षही दर्शवितो.

युनायटेड स्टेट्समधील रविवारचा कायदा हा येशूने “उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू” असे संबोधून ओळख दिलेल्या पळून जाण्याच्या इशान्याचे प्रतिनिधित्व करतो. युनायटेड स्टेट्समधील रविवारचा कायदा हा २००१ मध्ये सुरू

झालेल्या कालखंडाचा निष्कर्ष आहे. पॅट्रियट अॅक्ट ही “दानीएलाने सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू” होती, आणि येऊ घातलेल्या विनाशापासून पळून जाण्याचे चिन्ह म्हणून येशूने तिची ओळख करून दिली.

पॅट्रियट कायद्यात १८८८ चा भविष्यसूचक प्रकाश आणि ब्लेअर विधेयक समाविष्ट आहेत. त्यामुळे पॅट्रियट कायद्यात भविष्यसूचक रीतीने रविवारच्या कायद्याचे पूर्वरूपही अंतर्भूत आहे; म्हणून २००१ पासूनचा कालखंड १८८८—ब्लेअर विधेयक, २००१—पॅट्रियट कायदा, अशा प्रकारे दर्शविलेल्या रविवारच्या कायद्याने आरंभ होतो, आणि तो रविवारच्या कायद्यानेच समाप्त होतो.

२००१ मध्ये नगरांतून पलायन करण्याची जी चेतावणी देण्यात आली, ती रविवारच्या कायद्याच्या वेळी बाबेलमधून पलायन करण्याच्या चेतावणीचे प्रतिरूप आहे. रविवारच्या कायद्याच्या वेळी संयुक्त संस्थानांवर जो न्याय आणला जातो, तो मायकल उभा राहतो आणि मानवी कृपाकाल संपतो तेव्हा संपूर्ण जगावर येणाऱ्या न्यायाचे प्रतिरूप आहे. ख्रिस्ताची अल्फा आणि ओमेगा ही स्वाक्षरी १८८८ मधील ब्लेअर बिलाने दर्शविलेल्या सत्यांमध्ये, आणि १८८८ जे काही प्रतिनिधित्व करते त्या सर्वांमध्ये, २००१ मध्ये पुनरावृत्त होऊन, वारंवार प्रदर्शित होते.

१८८८ द्वारे पूर्वरूपित केलेले २००१ हे केवळ उजाडपणाच्या घृणास्पद वस्तूद्वारे दर्शविलेल्या पळून जाण्याच्या चिन्हाचेच प्रतिनिधित्व करत नाही, तर ते इ.स. ६६ आणि सेस्टियसच्या वेढ्याद्वारेही दर्शविले गेले होते. इ.स. ७० मध्ये तीतसचा वेढा संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो. संयुक्त संस्थानांतील रविवारचा कायदा इ.स. ३२१ या वर्षाद्वारे आणि कॉन्स्टाईनच्या पहिल्या रविवारच्या कायद्याद्वारे दर्शविला जातो, आणि ५३८ हे त्या काळाचे प्रतिनिधित्व करते जेव्हा पृथ्वीवरील शेवटचे राष्ट्र पशूच्या चिन्हापुढे शरण जाते.

2001 हे 1888, Cestius आणि इ.स. 66 हे आहे. रविवारचा कायदा हा Titus आणि इ.स. 70 व 321 ही वर्षे आहेत. 2001 हे येशूच्या बाप्तिस्म्याचेही आहे, तसेच 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी प्रकटीकरण अध्याय दहा मध्ये त्याच्या अवतरणाचेही आहे. ही सर्व प्रतीके संविधानाच्या रेषेत योगदान देतात.

संयुक्त संस्थानांचा भविष्यवाणीपर इतिहास अॅडव्हेंटिझमच्या इतिहासास समांतर चालतो. १७९८ मध्ये पोपसत्तेला तिची प्राणघातक जखम मिळाली, आणि १७९८ हाच अंतकाळाचा प्रारंभ होता, जेव्हा दानिएलच्या भविष्यवाण्यांतील तो भाग, जो प्रकटीकरण चौदा मधील पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासाशी संबंधित होता, उघड करण्यात आला. तेथे, १७९८ मध्ये, अॅडव्हेंटिझमच्या भविष्यवाणीपर आरंभावर चिन्ह ठेवले गेले, आणि १७९८ मध्ये कोकरूसारखी शिंगे असलेला पृथ्वीवरील पशू हा बायबलमधील भविष्यवाणीचा सहावा राज्य ठरला.

१७९८ पूर्वी पृथ्वीवरील पशूच्या रेषेशी, आणि म्हणून संयुक्त राज्यांच्या बोलण्याशी व संयुक्त राज्यांच्या राज्यघटनेशी संबंधित अशा तीन भविष्यसूचक मार्गचिन्हांनी आधीच सूचित केले होते. ती तीन मार्गचिन्हे अशी होती: १७७६ मध्ये उच्चारित स्वातंत्र्याची घोषणा, त्यानंतर १७८९ मध्ये राज्यघटना, आणि मग १७९८ मधील एलियन अँड सेडिशन अॅक्ट्स.

त्या तीन मार्गचिन्हांनी राज्यघटनेची भविष्यवाणीतील रेषा निर्देशित केली आहे आणि बायबलमधील भविष्यवाणीच्या सहाव्या राज्याच्या प्रारंभास चिन्हांकित केले आहे. रविवारच्या कायद्याने बायबलमधील भविष्यवाणीच्या सहाव्या राज्याच्या राज्यकारभाराचा अंत होतो, आणि म्हणूनच, प्रारंभावर आधी आलेल्या तीन मार्गचिन्हांनी जसा नमुना दाखविला आहे, त्याप्रमाणे अंतापूर्वीही भविष्यवाणीच्या आवश्यकतेनुसार तीन मार्गचिन्हे असलीच पाहिजेत.

२००१ मध्ये, मनोऱ्यांच्या पतनाच्या वेळीचा Patriot Act, १८८८ सालच्या Blair Bill द्वारे प्रतिरूपित केला जातो, तसेच Minneapolis General Conference येथे Adventism च्या नेतृत्वाने प्रगट केलेल्या उघड बंडाद्वारेही. त्या बंडाचे—ज्याविषयी एका देवदूताने Sister White यांना सांगितले की ते Korah, Dathan आणि Abiram यांनी मोशेविरुद्ध केलेल्या बंडाद्वारे प्रतिरूपित झाले होते—प्रतिरूप ख्रिस्ताच्या इ.स. २७ मधील बाप्तिस्म्यात, १९ ऑगस्ट १८४० रोजी इस्लामवर आलेल्या संयमनात, आणि १७७६ मधील Declaration of Independence मध्येही दिसते; तसेच येऊ घातलेल्या क्रोधापासून पळून जाण्याचे चिन्ह म्हणून “abomination of desolation,

spoken by Daniel the prophet” मध्येही, ज्याचे प्रतिनिधित्व Cestius आणि इ.स. ६६ यांनी केले.

जर आपण अद्याप हे स्मरणात ठेवू शकत असाल की आपण आता ज्या भविष्यवाणीच्या रेषेचा विचार करीत आहोत ती संयुक्त संस्थानांच्या संविधानाची रेषा आहे, तर वर उल्लेखलेल्या सर्व भविष्यवाणीच्या रेषा संविधानाच्या रेषेद्वारे दर्शविलेल्या भविष्यवाणीच्या विषयास हातभार लावतात आणि त्यास स्थापन करतात. तथापि, जी रेषा सर्वात अधिक परस्परसंबंधित असल्याचे दिसते ती म्हणजे पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीची रेषा होय. पशूची प्रतिमा ही पोपसत्ताक पशूची प्रतिमा आहे, ज्याचे प्रतिनिधित्व अशा पशूरूपाने केलेले आहे की ज्यावर एक स्त्री राज्य करीत आहे; म्हणजेच राज्य आणि चर्च यांचे असे संयोजन, ज्यामध्ये या संबंधावर चर्चेचे नियंत्रण असते. संयुक्त संस्थानांनी पशूसाठी प्रतिमा निर्माण करण्यासाठी धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाने शासनावर इतके नियंत्रण मिळविले पाहिजे की शासन धार्मिक कायदे संमत करील आणि त्यांची अंमलबजावणी करील, आणि शेवटी रविवारचा कायदाही लागू करील.

पशूच्या प्रतिमेची निर्मिती करण्याची प्रक्रिया पूर्ण होत असताना, “church and state यांची विभक्तता” असे थॉमस जेफरसन यांनी मांडलेले एक प्रधान तत्त्व ज्यात लेखबद्ध आहे, त्या संविधानाला उलथून टाकले जाणार आहे. जेव्हा प्रोटेस्टंट शिंगाला रिपब्लिकन शिंगास धार्मिक आज्ञा अंमलात आणण्यास निर्देश देण्याचे सामर्थ्य प्राप्त होते, तेव्हा संविधानाचे अगदी हृदयच विदीर्ण केले जाते; अशा रीतीने संविधानाच्या रेषा आणि पशूच्या प्रतिमेच्या रेषा यांतील भविष्यवाणीतील संबंध तुमच्या दृष्टीस येतो.

ज्या कालावधीत पशूची प्रतिमा घडविली जाते तो 2001 मध्ये पॅट्रियट ॲक्टपासून सुरू झाला, आणि तो रविवाराच्या कायद्यापाशी समाप्त होतो, जेव्हा पशूची खूण अंमलात आणली जाते. त्या कालावधीत उत्तरवर्षाव शिंपडला जातो, कारण उत्तरवर्षाव तेव्हा पडू लागतो जेव्हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील पराक्रमी देवदूत उतरतो आणि आपल्या तेजाने पृथ्वी उजळवितो; जे, सिस्टर व्हाइट यांच्या मते, तेव्हा घडेल जेव्हा न्यूयॉर्क शहरातील मोठमोठ्या इमारती प्रभूच्या स्पर्शाने पाडल्या जातील.

“उत्तरकाळचा पाऊस देवाच्या लोकांवर पडणार आहे. एक सामर्थ्यशाली देवदूत स्वर्गातून खाली येणार आहे, आणि संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या गौरवाने प्रकाशित होणार आहे.” Review and Herald, April 21, 1891.

उत्तरकाळच्या पावसाच्या शिंपडण्याचा काळ हा असा एक कालखंड दर्शवितो की, ज्यामध्ये ॲडव्हेंटिझमच्या शेवटच्या पिढीतील गहू आणि तण यांची चलनी केली जात आहे व शुद्धी केली जात आहे. ही चलनी व शुद्धी रविवारच्या कायद्यापाशी समाप्त होते; आणि रविवारच्या कायद्याचा संकटकाळ येतो तेव्हा ज्यांच्याकडे तेल असते त्या शहाण्या कुमारिका मुद्रांकित केल्या जातात, आणि मग मायकल उभा राहेपर्यंत व मानवी परीक्षणकाळ समाप्त होईपर्यंत पवित्र आत्मा अपरिमितपणे ओतला जातो.

संयुक्त संस्थानांमध्ये पशूच्या प्रतिमेची रचना होत असताना उत्तरवृष्टी शिंपडली जात असेल, आणि जगात पशूच्या प्रतिमेची रचना होत असताना उत्तरवृष्टी मोजमापाविना ओतली जाईल.

सन २००१ मध्ये लाओदिकियाच्या सेव्हन्थ-डे ॲडव्हेंटिस्ट कलीसियेची परीक्षा सुरू झाली, जशी ११ ऑगस्ट १८४० रोजीच्या प्रोटेस्टंटद्वारे पूर्वरूपाने दर्शविण्यात आली होती, आणि जशी प्राचीन इस्राएलमध्ये ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी झाली होती.

“परीक्षेचा काळ अगदी आपल्या उंबरठ्यावर आला आहे; कारण तिसऱ्या देवदूताची मोठी घोषणा ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेच्या—पापक्षमाकर्त्या मुक्तिदात्याच्या—प्रकटीकरणामध्ये आधीच सुरू झाली आहे. ही त्या देवदूताच्या प्रकाशाची सुरुवात आहे, ज्याच्या तेजाने संपूर्ण पृथ्वी भरून जाईल.” Selected Messages, पुस्तक 1, 362.

पूर्वीच्या करारातील लोकांसाठीची अंतिम चाचणीची प्रक्रिया तेव्हा सुरू होते, जेव्हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील पहिल्या तीन प्रकाश त्याचा संदेश सादर करू लागतो. त्याचा संदेश प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायातील पहिल्या तीन

वचनांमध्येही दर्शविला आहे, आणि सिस्टर व्हाइट यांच्या मते, ती तीन वचने न्यूयॉर्क शहरातील महान इमारती कोसळल्या तेव्हा पूर्ण झाली.

तेव्हा परीक्षा करण्याची प्रक्रिया सुरू झाली, ज्याचे प्रतिनिधित्व प्रकटीकरणाच्या दहाव्या अध्यायात योहानाने केले आहे. ही परीक्षा अशी होती की, देवदूताच्या हातात असलेले ते छोटे पुस्तक तुम्ही घ्याल काय, आणि मग ते खाल काय. या परीक्षेच्या काळात, जेव्हा उत्तरकाळातील पाऊस शिंपडला जात आहे, तेव्हा तो केवळ त्यांच्यावरच पडत आहे जे ते छोटे पुस्तक घेऊन ते खाण्याची निवड करतात.

“अनेकांनी मोठ्या प्रमाणात पूर्ववृष्टी स्वीकारण्यात अपयश अनुभवले आहे. देवाने अशा रीतीने त्यांच्यासाठी पुरवून ठेवलेल्या सर्व लाभांना त्यांनी प्राप्त केलेले नाही. ही उणीव उत्तरवृष्टीद्वारे भरून निघेल, अशी त्यांची अपेक्षा आहे. जेव्हा कृपेची अत्यंत समृद्ध विपुलता बहाल केली जाईल, तेव्हा ती स्वीकारण्यासाठी आपली अंतःकरणे उघडण्याचा त्यांचा विचार आहे. ते भयंकर चूक करीत आहेत. मानवी अंतःकरणात आपला प्रकाश आणि ज्ञान देऊन देवाने जे कार्य आरंभिले आहे, ते निरंतर पुढे चालले पाहिजे. प्रत्येक व्यक्तीने स्वतःची गरज जाणली पाहिजे. अंतःकरण प्रत्येक अशुद्धतेपासून रिकामे केले गेले पाहिजे आणि आत्म्याच्या वासासाठी शुद्ध केले गेले पाहिजे. पापाची कबुली देणे व त्याग करणे, उत्कट प्रार्थना करणे, आणि स्वतःला देवाला अर्पण करणे—या मार्गांनीच प्रारंभीच्या शिष्यांनी पेन्टेकोस्टच्या दिवशी पवित्र आत्म्याच्या ओतल्या जाण्यासाठी स्वतःची तयारी केली होती. हाच कार्यभाग, फक्त अधिक मोठ्या प्रमाणात, आता केला गेला पाहिजे. त्या वेळी मानवी प्रतिनिधीने केवळ आशीर्वादाची विनंती करावयाची होती, आणि प्रभू त्याच्याविषयीचे कार्य परिपूर्ण करील म्हणून वाट पाहावयाची होती. कार्याचा आरंभ देवानेच केला आहे, आणि मनुष्याला येशू ख्रिस्तामध्ये परिपूर्ण करीत तो आपले कार्य पूर्ण करील. परंतु पूर्ववृष्टीने दर्शविलेल्या कृपेची कोणतीही उपेक्षा होता कामा नये. ज्यांना प्राप्त झालेल्या प्रकाशाप्रमाणे जे जगतात, तेच अधिक प्रकाश प्राप्त करतील. जर आपण सक्रिय ख्रिस्ती सद्गुणांचे प्रकटीकरण करण्यात दररोज प्रगती करीत नसलो, तर उत्तरवृष्टीत पवित्र आत्म्याच्या प्रगटीकरणांना आपण ओळखणार नाही. ती आपल्या सभोवतालच्या अंतःकरणांवर पडत असली, तरी आपण तिला ओळखणार नाही किंवा स्वीकारणार नाही.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

ज्यांनी 2001 चा संदेश ग्रहण केला होता, ते त्या कालखंडास योग्य असा संदेश स्वीकारत होते; परंतु ते खऱ्या अर्थाने त्या संदेशाचे आंतरिक आत्मसात करून देवाच्या मुद्रेसाठी सिद्ध केलेल्या अनुभवात प्रवेश केला आहे की नाही, हे प्रकट व्हावे म्हणून त्यांची परीक्षा होणे आवश्यक होते. म्हणून त्या कालखंडात उत्तरकाळचा पाऊस शिंपडण्याप्रमाणे दर्शविला जातो, कारण गहू व तण अजूनही एकत्र आहेत. म्हणूनच सिस्टर व्हाइट म्हणतात, “तो आपल्या सभोवताली सर्वत्र असलेल्या हृदयांवर पडत असावा, परंतु आपण तो ओळखणार नाही किंवा स्वीकारणार नाही.” जेव्हा शहाणे मूर्खांपासून वेगळे केले जातात, तेव्हा उत्तरकाळचा पाऊस मग मोजमापावाचून ओतला जातो, जसा तो पेन्टेकोस्टच्या वेळी ओतला गेला होता, जे रविवारीच्या कायद्याचे प्रतीक आहे.

“पुन्हा, या दृष्टांतांमधून हे शिकविले जाते की न्यायनिवाड्यानंतर कोणतीही परीक्षाकालाची संधी राहणार नाही. सुवातेचे कार्य पूर्ण झाल्यावर तत्क्षणीच चांगल्या व वाईट यांच्यामध्ये विभाजन होते, आणि प्रत्येक वर्गाचे भाग्य सदासर्वकाळासाठी निश्चित होते.” Christ’s Object Lessons, 123.

उशिराच्या पावसाच्या शिंपडण्याचा कालखंड, आणि त्यानंतर उशिराचा पाऊस अमाप प्रमाणात ओतला जातो असा कालखंड, हे देखील देवाच्या लोकांवर न्याय पूर्ण केला जातो अशा दोन कालखंडांप्रमाणे दर्शविले गेले आहेत. देवाच्या लोकांवरील न्यायाचा पहिला कालखंड ११ सप्टेंबर २००१ रोजी देवाच्या घरापासून सुरू झाला; आणि मग रविवारच्या कायद्याच्या न्यायसमयी, देवाच्या त्या दुसऱ्या कळपासाठी न्याय पूर्ण केला जातो, जे संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होणाऱ्या तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या हाकेला प्रतिसाद देत आहेत किंवा तिला नाकारत आहेत; आणि तो मिखाएल उभा राहतो व मानवी परीक्षाकाल संपतो तेव्हा समाप्त होतो.

उत्तर पावसाचे दोन कालखंड, जे देवाच्या घराण्यापासून आरंभ होऊन नंतर देवाच्या दुसऱ्या कळपाकडे सरकणाऱ्या न्यायाच्या दोन कालखंडांशीही संबंधित आहेत, तेच पशूच्या प्रतिमेच्या निर्माणाच्या दोन कालखंडांनाही अनुरूप आहेत.

त्या दोन भविष्यसूचक कालखंडांपैकी पहिल्या कालखंडात, जेव्हा देवाच्या मंडळीवर तसेच संयुक्त संस्थानांवर न्याय आणला जातो, तेच तेच इतिहास आहे ज्यात रिपब्लिकन शिंग आणि प्रोटेस्टंट शिंग या दोघांवरही न्याय केला जातो. ज्या ठिकाणी लाओदिकीया अद्वैतवाद प्रभूच्या मुखातून ओकून टाकला जातो, त्याच ठिकाणी संयुक्त संस्थाने आपल्या परीक्षाकालाचा प्याला भरून काढतात, आणि त्या राष्ट्रावर राष्ट्रीय विनाश आणला जातो, आणि मग सैतान प्रकट होतो व आपले अद्भुत कार्य आरंभ करतो. रविवारच्या कायद्याच्या वेळी एक लाख चव्वेचाळीस हजार जणांवर शिवका मारला जातो आणि त्यांना ध्वजाप्रमाणे उंचाविले जाते.

आपल्याला असे कळविण्यात आले आहे की “जेव्हा स्वर्गीय गौरव आणि भूतकाळातील छळांची पुनरावृत्ती यांचे मिश्रण होईल, त्या वेळी पृथ्वीवर जिवंत असणाऱ्या देवाच्या लोकांच्या अनुभवाची कोणतीही कल्पना देणे अशक्य आहे.”

“सैतान हा बायबलचा परिश्रमी विद्यार्थी आहे. त्याला ठाऊक आहे की त्याचा वेळ थोडा उरला आहे, आणि तो या पृथ्वीवरील प्रभूच्या कार्याला प्रत्येक ठिकाणी विरोध करण्याचा प्रयत्न करतो. स्वर्गीय गौरव आणि भूतकाळातील छळांची पुनरावृत्ती यांचे मिश्रण जेव्हा होईल, तेव्हा पृथ्वीवर जिवंत असणाऱ्या देवाच्या लोकांच्या अनुभवाची काहीही कल्पना देणे अशक्य आहे. ते देवाच्या सिंहासनापासून प्रकट होणाऱ्या प्रकाशात चालतील. देवदूतांच्या माध्यमाने स्वर्ग आणि पृथ्वी यांच्यामध्ये अखंड संचार राहिल. आणि सैतान, दुष्ट देवदूतांनी वेढलेला, आणि स्वतःलाच देव असल्याचा दावा करित, शक्य असल्यास निवडलेल्यांनाही फसविण्यासाठी, सर्व प्रकारची चमत्कारे करील. देवाच्या लोकांना चमत्कार करण्यात आपली सुरक्षितता सापडणार नाही; कारण जे चमत्कार केले जातील त्यांची बनावट नक्कल सैतान करील. देवाचे परीक्षित आणि कसून तपासलेले लोक निर्गम 31:12-18 मध्ये सांगितलेल्या चिन्हांमध्ये आपले सामर्थ्य शोधतील. त्यांनी सजीव वचनावर आपली भूमिका ठामपणे उभी करावयाची आहे: ‘असे लिहिले आहे.’ हाच एकमेव पाया आहे ज्यावर ते सुरक्षितपणे उभे राहू शकतात. ज्यांनी देवाबरोबरचा आपला करार मोडला आहे, ते त्या दिवशी देवावाचून आणि आशेवाचून असतील.”

Testimonies, volume 9, 16.

भूतकाळातील छळांची पुनरावृत्ती संयुक्त संस्थानांतील रविवारीच्या कायद्यापासून सुरू होते; कारण त्या वेळी सैतान आपले अद्भुत कार्य आरंभ करतो, आणि ज्या शहाण्या कुमारिका आधीच “tried and tested” झालेल्या आहेत, त्या मग “walk in the light proceeding from the throne of God.” हे देवदूतांच्या कार्याद्वारे साध्य होईल; कारण “by means of the angels there will be constant communication between heaven and earth.”

“संपूर्ण पृथ्वीच्या प्रभूजवळ उभे असलेले अभिषिक्त जन, झाकणाऱ्या करूब या नात्याने एकेकाळी सैतानाला देण्यात आलेले स्थान धारण करित आहेत. त्याच्या सिंहासनाभोवती असलेल्या पवित्र प्राण्यांद्वारे, प्रभू पृथ्वीवरील रहिवाशांशी निरंतर संपर्क ठेवतो. सुवर्ण तेल त्या कृपेचे प्रतीक आहे, ज्याद्वारे देव विश्वासणाऱ्यांचे दिवे पुरवून ठेवतो, जेणेकरून ते लुकलुकून विझून जाऊ नयेत. जर हे पवित्र तेल देवाच्या आत्म्याच्या संदेशांद्वारे स्वर्गातून ओतले गेले नसते, तर दुष्टतेच्या शक्तींना मनुष्यांवर संपूर्ण नियंत्रण लाभले असते.”

“जेव्हा देव आमच्याकडे पाठवितो त्या संदेशांना आपण स्वीकारत नाही, तेव्हा देवाचा अपमान होतो. अशा रीतीने तो आमच्या आत्म्यांमध्ये ओतू इच्छित असलेले सुवर्णतेल, जे अंधकारात असलेल्यांपर्यंत पोहोचविले जावे, ते आम्ही नाकारतो. जेव्हा हाक येईल, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर पडा,’ तेव्हा ज्यांनी पवित्र तेल स्वीकारलेले नाही, ज्यांनी आपल्या अंतःकरणात ख्रिस्ताची कृपा जपलेली नाही, त्यांना मूर्ख कुमारिकांप्रमाणे हे आढळेल की ते आपल्या प्रभूला भेटण्यास सिद्ध नाहीत. त्यांच्यामध्ये स्वतःहून ते तेल मिळविण्याची शक्ती नसते, आणि त्यांचे जीवन उद्ध्वस्त होते. पण जर देवाच्या पवित्र आत्म्याची याचना केली, जर आपण मोशेप्रमाणे

विनवणी केली, 'मला तुझा गौरव दाखव,' तर देवाचे प्रेम आमच्या अंतःकरणात ओतले जाईल. सुवर्ण नळ्यांद्वारे सुवर्णतेल आमच्यापर्यंत पोहोचविले जाईल. 'सामर्थ्याने नव्हे, शक्तीनेही नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो.' नीतिसूर्याच्या तेजस्वी किरणांना ग्रहण करून, देवाची संताने जगात दिव्यांप्रमाणे प्रकाश देतात." Review and Herald, July 20, 1897.

शहाणे ते आहेत ज्यांच्यावर प्रकटीकरण अध्याय सात आणि येहेज्केल अध्याय नऊ यांत शिक्का मारलेला आहे, आणि ज्यांची तुलना मूर्खांशी केली जाते, जे "तो पाठवितो त्या संदेशांना" नाकारून प्रभूचा अपमान करतात. मूर्ख ते आहेत "ज्यांनी देवाबरोबरची आपली वाचा मोडली आहे, जे त्या दिवशी देवाशिवाय आणि आशेशिवाय असतील." त्या दोन वर्गांची परीक्षा झाली आणि त्यांना अशा एका निर्णायक बिंदूपर्यंत आणण्यात आले की, त्यांनी त्या काळाच्या संदेशाचा स्वीकार केला किंवा त्यास नाकारले, यावरून त्यांनी आपले चरित्र प्रगट केले. ११ सप्टेंबर २००१ पासून त्या काळाचा संदेश उत्तरवर्षावाचा संदेश राहिला आहे.

यशया अध्याय अठ्ठावीसामध्ये जसे मांडले आहे, तसे 'ओळीवर ओळ' या पद्धतीद्वारे उत्तरवर्षावाचा संदेश ओळखला जातो. 'ओळीवर ओळ' ही पद्धत बायबल-अध्ययनासाठी देवाने नेमून दिलेली पद्धत आहे; म्हणून त्या पद्धतीचा नकार देणे म्हणजे केवळ 'ओळीवर ओळ', इथे थोडे आणि तिथे थोडे, या अनुप्रयोगाद्वारे दर्शविलेल्या संदेशाचा नकार देणे नव्हे, तर त्या पद्धतीच्या दात्याचाचही नकार देणे होय.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबापर्यंत नेणाऱ्या परीक्षेच्या प्रक्रियेत प्रकट झालेल्या प्रेरित परिमाणांमुळे, हे स्पष्ट होते की "स्वर्गीय वैभव आणि भूतकाळातील छळांची पुनरावृत्ती यांचे मिश्रण" असलेल्या इतिहासातून देवाचे लेकू मार्गक्रमण करू शकते, तर त्याचा एकमेव मार्ग असा अनुभव असणे हाच आहे की ज्यामध्ये देवाच्या सिंहासनापासून येणारा प्रकाश ओळखता येईल. तो ओळखला गेलाच पाहिजे; अन्यथा तो निरुपयोगी ठरतो, आणि आपण हरवून जातो.

"आपण उत्तर पावसाची वाट पाहू नये. जो कोणी आपल्यावर पडणाऱ्या कृपेच्या दवबिंदूची व सरींची ओळख करून त्यांना स्वीकारेल, त्यांच्यावर तो येत आहे. जेव्हा आपण प्रकाशाचे तुकडे गोळा करतो, जेव्हा आपण देवाच्या त्या निश्चित दयामाय कृपांचा मान राखतो—त्या देवाचा, ज्याला आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवावा असे आवडते—तेव्हा प्रत्येक अभिवचन पूर्ण होईल. [Isaiah 61:11 quoted.] संपूर्ण पृथ्वी देवाच्या गौरवाने परिपूर्ण होणार आहे." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत आपल्या गौरवाने संपूर्ण पृथ्वी भरून टाकू लागला त्या कालखंडात, ११ सप्टेंबर २००१ पासून आरंभ होऊन, उत्तरकालीन वर्षाव केवळ त्यांच्यावरच आला आहे "ज्यांनी" "आपल्यावर पडत असलेल्या कृपेच्या दवबिंदू आणि सरी ओळखून त्यांचा स्वीकार केला आहे." सिस्टर व्हाईट यांनी यापूर्वी निर्देश केलेली "महान चूक" ही अशी होती की, मूर्ख कुमारीकांनी असे समजले की उत्तरकालीन वर्षाव अमर्यादपणे ओतला जाईपर्यंत त्या थांबू शकतील; कारण त्यांना वाटले की तेव्हा त्या मागे पडलेले भरून काढू शकतील. तसे नाही; केवळ तेच, जे देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाविषयीच्या आपल्या समजुतीत वाढत आहेत, अधिक प्रकाश प्राप्त करतात.

या लेखाचा समारोप करत असताना, मी ज्याबाबत निर्देश करू इच्छितो तो मुद्दा आपण सध्या ज्या परीक्षाकाळात आहोत त्याच्या उद्देशाशी संबंधित आहे. भूतकाळातील छळ पुन्हा घडत असताना जर आपण "देवाच्या सिंहासनापासून निघणाऱ्या प्रकाशात चालायचे" असेल, तर संकट येण्यापूर्वीच आपणास भविष्यवाणीतील वचनावर प्रभुत्व मिळवणे आवश्यक आहे.

पहिल्या अध्यायात, दानीएल आणि ते तीन श्रेष्ठ पुरुष नबुखदनेस्सराकडून परीक्षेसाठी जाण्यापूर्वीच आपले शिक्षण पूर्णत्वास नेले होते. चाळीस दिवस ख्रिस्ताने शिष्यांच्या समजुतीसाठी भविष्यवाणीचे वचन उघडून दाखविले, त्या दहा दिवसांपूर्वीच ज्यांत शिष्यांनी आपली एकता परिपूर्ण केली. त्यानंतर पेंटेकॉस्ट आला, जो रविवारच्या कायद्याचा प्रतिरूप आहे.

दानियेलच्या तिसऱ्या अध्यायात, शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांनी नबुखदनेस्सराला कळविले की त्यांना कोणत्याही अतिरिक्त वेळेची गरज नव्हती, कारण रविवारच्या कायद्याच्या परीक्षेच्या काळात त्यांनी काय करावयाचे आहे याविषयी ते आधीच स्थिर झाले होते. भट्टीत ख्रिस्तासह चालताना त्यांचा विश्वासूपणा अधिक प्रगट झाला, आणि परीक्षेपूर्वीच ज्या संदेशात ते स्थिरावले होते तो भट्टीतील त्या चमत्काराचा साक्षी असलेल्या सर्व आगंतुक मान्यवरांद्वारे त्या काळी ज्ञात असलेल्या सर्व जगात पोहोचविला गेला.

आपण हे विचार पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.